

Selmeczbányai Híradó.

SELMECZ-BÉLABÁNYASZ. K. VÁROS. HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 „
Negyed évre . . . . . 1 „

Egyes szám ára 10 krajczár.

Felolós szerkesztő és kiadó:

VORÓS FERENCZ.

Laptulajdonos.

JOERGES ÁGOSTÁNY, öz. és Fia.

A lapot illető szellemi közlemény, valamint az anyagi rész is a kiadóhivatalnál ezendő.

HIVATALOS HIRDETESEK DÍJA:

100 szög 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szónál 50 krral töb

Magánhirdetések megállapodás szerint számítottak.

Nyilt-tér három hasábos sorért 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr

== Kéziratok nem adtnak vissza. ==

Hivatalos rész.

2069 sz.
v. k. 96.

Hirdetmény

Ezennel közhírré tétetik, hogy a f. évi főszorosás f. évi April hó 16 és 17 én a Városi Vigadó helyiségében a hivatkozott sorrendben fog megtartatni és pedig:

April hó 16-án elővezetettik az I. és II. korosztály vagysis az 1875 és 1874 évbéli születésűek, april hó 17-én a III. korosztály vagysis az 1873 évbéli születésűek hadkötelesek.

Az idegen illetőségű hadkötelesek kiknek avatási lajstromaik a főszorosásig ide megérkeznek, april hó 17-én fognak megvizsgáltatni.

A főszorosástól igazolatlanul elmaradtok az 1889 évi VI. tar. 44-§-a értelmében loznak büntetettini.

Krausz Kálmán, r. főkapitány.

A mi városi világításunk.

Elöre kell böcsjtanom, hogy nagyon is jól ösmerve városunk finanziaális helyzetét, eszem ágában sincsen, hogy én az eddignél bőségesebb s nagy költségbe kerülő kivilágítást kívánjak, s czéлом egyedül kimutatni, hogy az egyes lámpák elhelyezése a lehető legzserenesebbé lévén, mikép lehetne azokat ugy elhelyezni, hogy a kivilágítás költségemelés nélkül teljesebb legyen.

Hogy a dolgot könnyöbben megértessem, ki kell emelnem, mit tartok én a főszempontnak a lámpák elhelyezésénél.

A fő szempont, ugy hiszem, a gyalogjárók lehető legjobb kivilágítása, miután e mellett a szekerut is kapja a legtöbb világítást.

TÁRCZA.

Kossuth álma.

Meghalt Kossuth, a jó apa.
Árva lett a magyar haza,
Nyuszik ő a temetőbe;
Búsan nézünk a jövőbe.

Nem halt ő meg, nem egészen,
Csak nyugodva alszik épen,
Két éve mar, hogy lepihent,
Jövő sorsunk álmodja lent.

És ha alszunk nyugton éjjel,
Akkor sirja nyílik széjjel,
Kossuth apánk kilép rajta
S hozzánk beszél igaz kaja.

„Bizzál, bizzál, magyar népem,
Meg van írva sors könyvében,
Hogy eloszlik búbanatod,
Lesz még híred, lesz még napod!”

S újra belép a sirjába,
Mely magába teslet zárja,
Tovább alszik s azt álmodja,
A magyarnak lesz még napja!

Kubán Endre.

Babérlevelek Kossuth ravataláról.

Ma két éve vesztettük el, ma két éve lett a miénk: a sors, mely életben oly hosszú időre száműzte, a mindeneket egyesítő halálban ismét visszaadta őt hazájának.

Egy számba borult nemzet, egy egész ország fogadta a szánizetéstől visszatérőt. Fajdalmas könnyek borították azt a koporsót, mely egy nemzet ezer éves múltjának utolsó fenylakját, egy ködbe vesző ősi dicsőségnek utolsó emléket zarta el örökre . . .

Kezdve feülről, nézzük mikép felel meg a szelaknai kapun levő lámpa ennek a czélnek.

A lámpa oldalt lévén, már a kapu alja sines a legkevésbé is megvilágítva s természetesen a kaputól a városba vezető járonak is jókora darabja azon pontig, a meddig a Havasboldogasszony templom lámpájának a világa ér, pedig ez a rész a legmeredekebb s így télen leginkább volna kivilágítandó. Ezen czélt el lehetne érni, ha a lámpa olykép volna elhelyezve, mint az, mely a magasházi kapu felett van és pedig a város felől oldalán.

A Schwartz-házon és a kopogó falán való lámpák elhelyezése ellen csak az a kifogás emelhető, hogy a járonak átellenes oldalán vannak s így a járot sokkal kevésbé világítják meg, mintha az egyik egy a járó melletti oszlopban, a másik a Platzer házban volna elhelyezve, mely utóbbi a temető utat is bevilágítaná.

A Belházy-fele ház falán levő lámpa elhelyezése a lehető legzserenesebbé; mert annak világából a járóra jó formán semmi sem jut, melynek a Nyitrai-ház és udvarfal menti része teljesen sötét. Ha ezen lámpát a Nyitrai-fele udvarba szolgáló híd mellé tesszük a járó föl és lefelé tökéletes megvilágítást nyer. A felső gyógyszerialam levő lámpát is sokkal czélzserűbben a házban a Zsigmond-utczára szolgáló sarkán lehetne elhelyezni, a mikor is a társuladai ház kerítésével mellett elhelyezett lámpa főlössége volna, mely ugyis rendkívül kevésbé felel meg a czélnek, mint az az akademiái ház kétfalának s így a járonak hajlása miatt ez utóbbi alig pár lépésnyire van megvilágítva, s a legközelebbi óvár-utczai lámpa pedig alig van oly messze az utca elejétől, mint akarmelyik lámpaköznek a fele.

Az itt megtekintett lámpa helyett lehetne a

Ott volt mindenki, a ki magyarnak érezte magát, ott voltak mind, kik életében is ismerték és közelebbiről esodálhatták nagy jellemét, lángoló lelkét, ott voltak, kik csak apáink meséiből és az elmúlt estáik lelkesítő emlékeiből ismerték; Csak azok hiányoztak, kik vele együtt éltek át azt a gyászos dicsőségű időt, kiket lelkes szava és mindenkire átragadó lángoló lelkesedése büszkén vitt a csatak tűzebe, kik legnagyobb részt mint névtelen hősök hulltak el . . . Ők csak névtelen sirtájkából küldhették néma üdvözetüket a visszatérőnek.

Mindnyájan pihentek már, ő túlélt valamennyit; megmaradt, hogy mint egy égő faklya világítson vissza azokba az elmúlt időkbe, melyeket fölistenek örökítettek meg a történelem véres lapjain nagy tetteikkel.

Ő maradt csak meg, ő a sok dicső közül a legdicsőbb, a legnagyobb. Talán szeretett népe millióinak imája tartotta őt meg, talán mindnyájunknál lángolóbb lelkesedése, hazaszeretete, hazája iránt tapált ideája, eszménye nem engedte elpihenni a többiekkel, bármennyire is fájt neki már az élet, mikor megföszlva látja hazáját s vele együtt lelkét mindattól, a miért élt, lelkesedett, harcolt . . .

Végre mégis elfáradt a sok vársásban, reményben és mikor látta, hogy nemzetének jövője, ha nem is ugy mint azt az ő nagy lelke megálmodta, de mégis teljogosultsága annyira biztosítva van, hogy önérejből is elérheti már azt az utat, mely biztos jövőjéhez vezet, akkor pihenni bert az az eszményi lélek, hogy a megdicsőülték hónapban a névtelen hősökkel együtt imádkozza le nemzetére azt a boldogságot, melyet életében annyí, annyi lelkesedés arán fölistenek munkája nem tudott elérni . . .

Nehéz sorsa volt, egy hosszú élet keserűségeit hazájától távol, számbűzésben kellett éleszenvednie, de utolsó „Istenhozzá”-ját elmondani mégis csak visszajött imadott népe köze, hogy többé el se váljék tőle, hogy hannaiban örökké köztünk maradhasson.

Szomorú fogadtatásra kivonult az egész nemzet.

„Szöllő”-nél elhelyezett lámpát égetni, mely ugylátszik a vendéglő tulajdona, mely esetben a volt Hankisz-féle ház sarkán levő lámpát lehetne helyezni az elemi iskolák s az óvár felé vezető lépcsőhöz. Ezen lámpa ugyan is fölfelé alig tíz lépésnyire világít, lefelé pedig oly messze van a legközelebbi a től templomon elhelyezett lámpától, hogy épen a lépcső környéke tökéletesen sötétben marad. Ezen lámpa talán még czélzserűbben a bal vagysis a terrasse oldali járó mellett volna elhelyezhető olyan ponton, melyről a fentemlített lépcső környékét is megvilágíthatná, s egyszerűsöd ezen járot is, s így segítene megszűntetni azt az anomáliát, hogy a lámpák czélzserűtlen elhelyezése miatt éppen a főter ugyszólva nincs megvilágítva. Tessék csak este megnézni a városháza és a Tibely meg a Magas-ház közti tért s látni fogják a teljes sötétséget; nézzék a városháza és a töttemplom, másrészt ez utóbbi és a Fritzház közti utca részeket, s látni fogják, hogy ezeknek csak igen csekély része van megvilágítva, pedig két lámpa volna hivatta világosságot terjesztelni, és pedig a városház tornán, és a Szt. János kápolnán levők. Az előbbi legalább arra szolgál, hogy a házassulok tábláját megvilágítsa s no egy kicsit a főjárot is, de a második elég messze van a főjárotól és a Fritzházról, hogy világának csak igen csekély részét juttassa oda, s ezt a kápolna és templomlat megvilágítására pazarolja, melyek sötét színek lévén, azt elnyelik. Tessék elképzelni, hogy ezen lámpák felsője a láncokorlát egy oszlopa mellé helyeztetik az alsója pedig ma nem is e járó közelébe, de közelébe hozzá mint most s közelebb a Fritzházhoz, ugy hogy világa szabadon terjedjen föl s lefelé egyebár a jelenleginél sokkalta tökéletesebb világítást nyerrünk? Mert az első lámpa megvilágítaná a most söté-

Olyan nap volt ez, a milyen csak egyszer fordul elő egy nemzedék életében. A ki ott volt, az sok felejtethetlen és örök emlékü jelenetnek lehetett tanuja. Egy ilyen felejtethetlen emlékü szép jelenetet idéz föl a mai nap borongó emlékezetemben.

Fekete lepellel volt bevonva a pályaudvar, feketével a kocsit, mely hozta, és feketével az egész ut, a merre a nagy halottat vitték, s mindenütt fátóval bevont gazlámpák égtek egész a temetés napjáig, a temetés végéig.

Az ifjúság az ut két oldalán gyászfátyallal bevont nemzeti szín szalaggal karján, sorfalat állt egész a műzeumig.

Nem tudom már milyen sorrendben történt a felvonulás, hisz oly hosszú volt, s oly sokáig tartott! . . . de legszebb része volt az a négyszáz talpig feketébe öltözött, fátólos magyar nő, kik lassan ünneppely gyászpompával vonultak el a tisztos sorokban.

Olyan megható volt az a sok egyforman halovány arc! Könnyekben átragyogó bánatos gyász átragadt mindenkire és a kik még talán sohasem sirtak, meg azoknak is könnyeket csalt szemükbe a megható jelenet.

A ravatalt a muzeum lépcsőházában helyezték el, gyászruhás magyar díszörök közé.

A ravatal elhelyezés után tömegesen jöttek a különféle egyletek, városok, megyék koszorut elhelyező küldöttségei, ugy hogy rövid idő alatt a muzeumkertj lépcsők, oszlopok, szobrok mind tele voltak rakva koszorúkkal. A ravatal környéke ugyszólva virágtengeré vált.

A ravatal előtt azután még egyszer elvonult az egész ország. Három nap és három éjjel szakadatlanul tartott a tömeg végig hullámzása — és így is csak egy két pillanat jutott mindenkire, — hisz annyian voltak, kik még egyszer és utoljára látni akarták.

Oly jól esett volna mindenkinek a ravatal előtt megállani, csak addig míg egy rövid fölhasz, míg egy csok tart a koporsó szélére, vagy míg egy levelet képhet a sok-sok koszoru közül . . .

ten meredő városház és tótemplomi közt s a főjárt, a második pedig a Fritzház menti járat és a főjárt.

Ezen berendezés mellett a tótemplomon lévő lámpa a Semberey-féle ház sarkára volna áthelyezhető, mi által az ezen ház s a bányabirosnagi épület közli átjáró elegendes megvilágítást nyerne a Szent-Háromság-ter közepén lévő lámpa fölöslegessé válnék, a mennyibe ezen lámpa, különben is tekintetbe véve a tér nagyságát, a czikkem elején kifejtett szempontnak, mely szerint a főczél a járók megvilágítása, semmikép sem felel meg.

Miután a kérdéses sarok tompított, a lámpa csak abban az esetben volna ide helyezhető, ha a tompítás kisebb mint a lámpatartók hossza, ellenkező esetben azt más alkalmas pontra kellene helyezni (a tó templom fölötti téren) vagy elég hosszú kart adni alája.

Lejebb menve a Fritzház Wankovits házak közti téren találunk egy lámpát, melynek világát a Rózsauca felé tökéletesen elzárja a Fritzházi kirgás. Ha ezt a lámpát a lépcső melletti új házikóra helyeztük, sokkal jobban lesz megvilágítva a lépcső, mint jelenleg s ekkor a lépcső fölött elhelyezett lámpát a eszmadia-ház felső sarkára helyezhetjük, a mikor is a Posch-féle ház felé terjedő rész nyerné a kellő kivilágítást, a nélkül, hogy az ellenkező irányu veszítene miután attól a ponttól, a meddig az új lámpa terjesztén sugarait, az utca a Polereczky-házon lévő lámpa által sokkal több világot nyer, mint a főternek jókora része, a hol figyelembe veendő, hogy a felső rész sokkal meredekebb lévén, inkább szorul rá a jó világításra.

Az alsó utcába érve, itt általán az a kifogás, hogy a lámpák hol az egyik, hol a másik oldalán vannak elhelyezve s így sem az egyik sem a másik oldalán kellően megvilágítva nincs, a mi az egész világot ropant szegényesnek tünteti föl. Pedig tessék elképzelni, hogy ha a Velcs-házon lévő lámpa a Weisz testvérek üzlete mellé, a Zlinsky-házon lévő a Baumerth-házra, az — úgy hiszem — Türmenstein-féle ház védőfalán elhelyezett, a Pachertaroi mellett vaskorlát végére, a Baris-házon lévő a Pachertaroi épület alsó végére; a Vigadó épületi alap szíkián elhelyezt, a finansz-épület alsó oszlopára helyzetnek át, be fogják láthatni, hogy főjártó ekkor olykép volna bevilágítva, hogy alig maradna kívánni való, a nélkül, hogy az alig használt tuloldali járó nélkülné a szükséges világot, vagy pedig a Velcs- és Zlinsky-féle házaktól a plebánia felé vezető utcák. Különösen a Thürmenstein féle lámpa helyzete, lehetne mondani, nevétséges, a mennyiben közel mellette a járó vonalába esőleg egy telegraf-pózna van elhelyezve, mely a lámpa világát

föfelé tökéletesen elföldi, ezen lámpa ugy is oszlopon lévén, ez a Pachertaroi vaskorlát végső oszlopa helyére volna tehető.

Hasonlóan elhelyezett lámpa a Gregus-ház feletti, mely azonkivül, hogy egy mellé szögletben van, előtte egy telegraf-pózna van s így a lámpa csakis fölfelé adhatja világát a járó egy oly részére, melyet alig használ valaki. Ha e helyett egy oszlopos lámpát azon szögletbe helyeztünk, melyet a főút a gyár felé szolgáló utólól képez, ez által nemcsak, hogy minden irányban kapjuk a világosságot de egyáltalán lehetővé tettük az Eichel-házon lévő lámpa lejjebb helyezését és az által a Valkovits-ház menten lévő járó megvilágítását, mely most annak folytán, hogy a Valkovits-ház az Eichel-féle felé befelé ugrik, ugyzolva semmi világítást nem kap. És ekkor e legközelebbi a Tandler-házon lévő lámpát szintén lejjebb helyezhetnők, miután most letele az ottani fal hajlása miatt a prof. hítközség haza mentén a járó szintén nem kap világot, a Finka-féle házon lévő lámpa világa csak igen gyöngyén jutván idáig, különben is ezen lámpának a vele szemben lévő oszlopa sarkára való áthelyezésének czélzserűsége az előadottak folytán magától folyik, nem kevésbé az utolsó lámpának az árok parttól a járó mellé való áthelyezése. Az előbbi lámpa áthelyezése által azt az előnyt is nyernők, hogy az inént a gyár felé vezető utcákra lenne megvilágítva.

Ha még fölémlitem, hogy az akademia-utca s a belányai út mentén az Ó-postán elhelyezett lámpát ha csak lehet a járó mellé tenném; továbbá a felső botanikus kert kerítése mellett levő s melynek világát a fölötté elterülő tülevelnek tökéletesen abszorbeálják szintén a járó mellé teendőnek vélném; végre a kapu külső oldalán lévő lámpát a kapu belső oldalára a tüzföld-tanyai lámpa módjára helyezném el; a lámpákat illető észrevételeimet bevégeztem, csakis megjegyezve, hogy a kapun lévő lámpának ezen áthelyezése folytán a Fortuna mellett a Rozsautca bejárata is meg volna világítva.

Hátra van még fölémlíteni azon tényezőket, melyek a kivilágítás kellő sikerét akadályozzák s ezek egyike a trafik-táblák kitűzésének általános módja, a melynek figyelembe vételét a mi általán szereltet főkapitányunknak ajánlom. Ezen táblák keresztben állván az utnak, sok helytől tökéletesen elvezik a lámpa világát. Tessék csak sorban megtekinteni az Alsó utcában lévő boltok ilyenmő tábláit, nem-e sőtétik el rendszeren egészen a járot. Pedig én úgy hiszem, hogy szükség sines reájuk, hiszen a ki látja a füzeres boltot, tudja ugyis, hogy mind-egyikben füstölni valót is talál, nagyon kevés kivétellel, de legyen bármikép hasznos az illetőkre nézve

Mikor elment mellettem megkérdezte a nevemet és azt mondta rá — „Áldja meg én Istencm! sohasem fogom elfelejteni.” — S míg ezeket sutogta, kis imakönyvébe rejtette a három levélkét.

Az alkonyodó sugar dicsőfényvel vette körül ártatlan szép halvány arcát. Sokáig néztem utána, míg eltűnt a tömegben. De még azután is sokáig láttam azon a helyen, az alkony bíbor-özönében . . . Olyan volt az egész kedves tünemény, mint egy égből leszállt sirató anygal.

Már régen besötétedett és én még mindig ott álltam helyemen, nem véve észre az éj beköszöntését.

Nem tudom már meddig voltam ott, azt sem, hogy mikor jöttem el onnan, csak arra emlékszem, hogy mikor megint visszakerültem másnap arra a helyre a zöld koszorúkról ott a szavatal előtt a levelek mind, mind le voltak tépve . . .

Emléklül én is eltettem egy pár levelet.

Két év mult el azóta . . .

Mint egy haldokló ősi táj fölött a fénylő nap-sugár, egy e szomorú helynek fölédzett kedves emléke ma újra átragyog borongó felkemen és szárnyak adva magával ragadja oda, hol ma újra összegyűlt egyesült imájával az egész ország, a fakadó tavasz első virágözönével elhínteni azt a kis halmot, mely csendesen borul most a már ama, életében nyugvást nem ismerő lánzólgó lélek faradt porhüvelyé fölé.

Újra megjelenik sirjánál a nemzet, mely akkor, azon a nagy napon találkoztott először; és ép úgy, mint akkor rang-különség nélkül egyformán gyászolva, egyformán siratva . . .

És szintén látám a hullámzó tömegben azt a gyzsruhás kis leánykát, bánatos arcával, könnyes szemével, mint közeledik a virágteregen borított sír felé, vajjon a nagy halott elfogadja-e tőle a sok drága koszorú közt az ő szerény kis virágait, gondosan ápoll kertjének első tavaszú zsengéit feje hinti oda a sirra ártatlan kezével, cserébe ama három babérlevélke helyett, melyet azon a gyzsronapon kis könyvébe rejtve örök emléklül vitt el a nagy halott ravataláról . . .

G. L.

ezen tábla, ha az a közérdekebe ötközik, okvetlenül mellőzendő, s én úgy hiszem, hogy rendőrféleg az illetők oda volnának szorítandók, hogy a lámpák meggyújtása után a táblákat beszédjék.

A másik káros tényező a lámpák szerkezete.

A lámpák tudni illik hat üveglapból állván, az ezeket befoglaló bordák ketteje rendszeren a bevilágítandó járó tengelyében van, s ha a láng szélessége is ebbe a tengelybe esik, a lámpa világító ereje a minimumra száll. Ezen baj elhárítása csakis négy lapból álló lámpákkal lehetséges, amúbr némileg enyhíthető a mostani lámpáknál is, ha a gázcső haslék irányát keresztbe igazítjuk a járó irányával. Egyébként igen jó volna a lámpákat úgy megszerkesztetni, hogy a fényt részben visszaverjék. És pedig olykép, hogy a falakon elhelyezettek hátsó fala vagy bádorgól volna vagy üveglapja fehér festékkel bevonva; teletje valameny lámpának pedig visszaverő képességgel ellátva, miután jelenleg a lámpák alja nagy körben egészen sötét Ha a lámpákhoz a Steingrubenon lévő faszlopon álló 4 lapú üvegtövevel] ellátott lámpa szerkezete fogadlatnék el, akkor a fedélvénnek bemazolásával a célt, úgy hiszem el lehetne érni.

Nem végezhetném jobban ezen elmélkedésemet, minthogy fölkérjem a városi mérnök urat, hogy ezen ügyet magáéba tegye. A cél, úgyhiszem, nagyon erdemes egy kis fáradságra, mert egy kevés, több évre is elosztható költséggel, a mostani kerü költséggel a rossz világítást jóvá varázsolhatjuk.

Selmezbányán, 1896. márczius 17.

Platzer Ferencz.

Hogyan ünnepeltünk?

Volt idő, midőn nemcsak azt mondtuk el, hogy hogyan ünnepeltünk, hanem azon óhajunkat is kifejeztük, hogy hogyan ünnepeltünk? s volt a ki meghallgatva bennünket, teljesítette kérésünket, s örönműnkre egyé olvadó városunk közönsége az ünnepet rendező akad. ifjúság lelkes csoportjával. Ott láttuk a polgárság zömét, ott a népet, ott a művelt nőközönséget; a szt.-háromságigéri ünnep keretében s az isteni tisztelt alkalmával az ottárlán díszes helyet engedett a mult idöket tisztelő kegyelet a 48-as honvédek érdekes csoportjának.

De sajnos, az idei ünnep már előtő volt a régitől, az a lelkes felhívás, melyet az akad. ifjúság kibocsátott, nem talált kellő visszhangra s a Szt. Háromságigéri lefolyt ünnep csupán ifjúsági ünnep volt, melylyel a rendező ifjúság sem volt megelégedve, minek erős gnyiban adott az egyik szónok kifejezését.

A Városi Vigadó nagyereményben az isteni tisztelt

Csatározások Selmezen és vidékén 1849-ben. *)

Jelige: „Mint vittanak, mint estek el
Szabadsg harcain
Beszéli a vándor rege
Utódoak ajkain . . .”

Tél derekán volt! . . . A hó magasan feküdt a magyar érzékenységben, a Tanadon s annak kigázdsain. A zimankós tél ura, az ősz Nemere, kit ágyuk bőmbölsé, halók hörgése zavart fel, bosszusan megrakta zuzmarás szakalát, . . . havazott.

De esakhamar felkerekedett a vad északi szél, az ormokról végig süvöltött a völgyeken, hogy remegtek belé a házak ablakai, álmalód felriadt a honfi s remülten kérdezte önmagát: „Elvesztünk?” De nem, hiszen az ég is tiszta volt már, ott ragyogott a „Hadak útja” a magasan s szívében megszólalt egy hang:

„Még jöni kell, még jöni fog,
Egy jobb kor, . . .”

Bizony szomorú idők jártak! Az 1848. év végével leáldozó-felben volt a magyar szabadság szerencsésillaga. A szerencsétlen mőri csata, a kormány Debrecegen való menekülése, Buda megszállása Windschgrätz által, mind oly események, melyek teljesen lehalkított a nemzetet!

Görgeinek a haditanács határozata szerint háromféleképpen lehetett feladatát megoldania: vagy Komáromot felmentni, vagy a Lipótvárt ostromló Simunecot megverni, vagy a Kárpátok alján a tiszai hadakhoz csatlakozni. Ő az utolsót választotta s ezért január 6-án a bányavárosok felé véve útját, seregének egy része a Garamvölgyén haladt fölfele, másika pedig Selmezen keresztül vonult, mely alkalommal a honvéd utóhadak és az osztrákok között Selmezc vidékén két izben kisebb csatákra került a dolog. Lássuk hol és hogyan folytak ezen ütközések.

Görgei, hogy maga a fő hadtestet biztosban és fedezet alatt vonulhasson, Selmezen hátrahagyta

*) Felolvasta a lye. Petőfőkr ünnepén márczius 15-én; Lelezky Gyula VII. o. t.

Csendesen, némán és még nem állva szomorúan vonultak végig az emberek, nem kíváncsiság, bánat és köny ragyogott a szemekben.

Mindenki láthatta a ravatalt, rang és különbség nélkül engedtek oda mindenkit, a kire rakerül a sor, a szegények egy sorban vonultak a cimzetes utakkal, kik akkor szintén várn voltak kénytelenek, míg rájuk kerül a sor. Hisz mindenki egyformán érezte a közös, a nagy veszteséget . . .

Hogy a esődülés és vonulásban fenakadás ne történjék, mint rendezők, egymást fölvtálva éjjel nappal ott voltak mi, az ifjúság a ravatal bejárata és a kapuk körül.

A harmadik nap éjjelen is még mindig oly sűrű sorokban jöttek a ravatal elé, mint első nap, még midig sokan voltak, kik nem látták még addig a ravatalt.

Mennyi idegen arc, kik ekkor látták egymást életükben először! . . . A sok ismeretlen között csak néha-néha jelezte egy rövid, néma üdvözlét egy-egy ismerős elvonulását a tömegben.

Alkonyodni kezdett . . .

Egy szomorú özvegy haladt el mellettünk leánykájával. Mindkettő talpig feketében volt. A lányka egy kis imakönyvet szorongatott kezében, félénk tekintete alig látott valamit a ravataltól és ez nagyon elszomorította . . . Úgy szeretett volna közelebb menni, vagy ott megállni, de nem lehetett; nemie kellett a tovább hullamzó tömeggel. Búsán nézett végig a koszorú halmozán, szeme megtelt könnyekkel . . . és oly kőreleg vetette félénk tekintetét reánk majd a virágoszorúkra . . .

En az oszlopos lépcsők alján álltam — mindjárt a bejárat mellett, láttam, hogy mennyire szeretne egy kis levélkét a koszorúkból emléklül elvinni, ha már a ravatalt nem nézhetne meg jól, de nem mert senkit sem megszólítani közlünk.

Lehajoltam és egy babér koszorúból három levélkét tépve, szótlamul átnyújtottam neki.

Egy hálas tekintet ragyogott át könnyes szeméből, s ajkai reszketéséből kivettem e sutogó szót: „Köszönöm!”

után megtartott matinén szép szamu nőközönség volt jelen, a földszintet az akadémia, a karzatot pedig a középtanodák ifjusága töltötte meg.

Zivska Jenő ifj. köri elnök ezen kidolgozott, tartalmas élvezettel hallgatta végig a közönség, ugy ezt, mint az Alföldy Zoltán karmester vezetése mellett az ifjusági dalárda által előadott „Szózat”-ot majd pedig Garay Jánosnak „Szabaddá lettél elnyomott magyar nép” ez költeményének előadását (szavaltta Molnár Károly erd. akad. hallg.) zajosan megapsolta.

Hajdu Lajosnak „Magyarország forradalmak” nagy készletséggel összeállított történelmi áttekintése mindvégig érdekes volt s tetszéssel találkozott, bár a rossz világítás a felolvastól láthatólag feszélyezte s előadásában zavarta.

Fekete Zoltán akad. hallgató kellemes csengésű hangjával előadott alkalmi beszéde általános tetszésben részesült.

Az ünnepet az „Itt a tavasz” alkalmi dallal lejezte be az ifj. dalkör.

A műsor befejezte után e lapok szerkesztője köszönetet mondott a közönség nevében a lelkes ifjuságnak azért a hazafüli buzgóságért, melyből folyólag annyit élvezetet szerzett a közönségnek.

Ezután zenésztől felvonult az akad. ifjuság a Szt.-Háromszágtól s ott a Szózat-ot elénekelve szétoszlott.

Delutáni 2 órakor széleskörűen vonult az ifjuság a Szt.-Háromszágtól elé, a hol az iparos ifjuság már zászló alá sorakozva állott.

Harvich Ernő alkalmi beszéde, melynek elején a „napot elhomályosító zászlóerdő”-re történt hivatkozással erős gúnyral illette a tapasztalt részvételeget, valamint Zivska Jenő szavaltata (Nemzeti dal), továbbá a dalárda éneke (Talpra magyar, karmester Alföldy Zoltán) általános tetszésben részesült.

A Sz. Háromszágtól a szélaknai honvédsírközhöz vonult az ifjuság, a hol Harvich Ernő a korszerű elhelyezés után köztetszéssel kísért alkalmi beszédet mondott.

Zivska Jenő ifj. köri elnök az „Apotheosis”-t szavaltva szépen, meghatóan.

Az ifj. dalárda éneke befejeztével az iparos ifjuság szónokai Chvála Adolf és Auerspacher Lajos szavaltak s tettek le a koszorújukat a sírra.

Ezután visszatért a hosszú menet Selmezbányára s itt a szokott gyülekező helyen a „Hymnus” elénekeltése után szétoszlott.

Ez ünnepekben a szélaknaiak részéről is többen vettek részt Lehotzky Libor bíró s a jegyzővel, a ki röviden üdvözölte a Selmezcéről jövőket.

Gyóni, ki ismét, hogy a Windschgrätz által a sereg után küldött Csorics ellen biztosítsa magát, Schréter őrnagy vezénylete alatt egy honvéd zászlóaljt egy ágyúval s egy zászlóval hűszárral Szélaknára rendelt ki. A csapat a richnai tó feletti út magaslatán állást foglalt, már január 19-én megkezdte a harcokat az osztrák előőrsokkal, még pedig oly vitezőn, hogy gróf Bechtholdnak, ki egy osztrák előőrs csapatot vezényelt, ugyancsak bátoritania kellett embeireit. Meglátta ezt Fritz honvéd főhadnagy, ki épen a tó innső partján felállított ágyú mellett állott s e szavakkal: „Utamban áll az ez ember.” rövid czéklás után elsülte az üteget s Bechthold halva rogy le lováról. A golyó felkoponyáját zúttá össze; holt teleme később a selmecezi mezőben lőn eltemetve.

Január 21-én délen a honvéd előőrsok Csorics seregének előhírnökeit, a Wyssdandárokat jeleztek s visszavonulva Szélakna felé a sereg többi részével az u. n. Stauka mellett készen állottak a csatára. A 800 fonyi, nagybőrbérszt nógárdi ujonczokból álló had egy huszár ezreddel s hat üteggel egy pártalan vitézséget jelelt ki, hogy a négy — akkora ellenfél négy napig tartotta fenn. Csak, mikor már esteledni kezdett s teljes körilzároltatástól lehetett tartani, miután a sereg vezére Schréter súlyos sebet kapott, kinek helyébe a hős Földváry lépett, s így kénytelen volt odahagyni a csatát, kezdett a honvéd sereg Selmezc felé visszavonulni, a sötétben is folytonosan tüzelve. S mégis egy osztrák újság: „Der freie linzer Postillon.” 1849. évi 26. számában nem átalította kérvessel az üteket után azon hírt hozni, hogy épen ez a 33. zászlóalj, mely itt ilyenesen állotta ki a tűzpróbát s később a branyiczki győzelem kivívására is döntőleg hatott, teljesen szelvetlenül s belőle 500-an foglyul estek!

Mily, szinte a vakmerőséggel határos volt a magyar katonák bátorsága, bizonyítja a következő eset. Estelele, midőn az osztrákok már bevonultak Szélakna följára, egy huszár, ki valahogy elmaradt, nem tudván az osztrákok jelenlétéről semmit, az alsó után épen a templom felé tartott, de a fordulónál vagy 20 osztrák állotta útját. A huszár, ki még vértől párologó kardját kezében tartá, meglepetve megállítja lovát. Az osztrá-

Esti 8 órakor a Városi Vigadóban estélyre gyűlt egybe az ifjuság, melyen az akad. tanári kar majdnem teljes számban jelent meg, s a polgárság közül is néhányan Jő hatást tettek Soltz Vilmos akad. igazgatónak, Pauer János akad. tanárnak az ifjusághoz intézett szavai, s lelkes eljenzés kísérte azokat.

Számos pohárköszöntőt hallottunk ez alkalommal s az estély érvélig tartott vig hangulatban.

Az akad. ifjuság így ünnepelte meg a márczius idusát.

Midőn erről a fentiekben röviden megemlékeztünk, azon óhajunknak adunk kifejezést, hogy jövőre ne hagyjuk magára az ifjuságot, hanem ünnepeiken vele együtt az egész város.

Az év. lyeumi ifjuság ünnepe már más jellegű volt. Együtt láttuk itt újból azt a díszes közönséget, mely minden évben zsutofásig meg szokta tölteni a könyvtártermet, hogy tanuja legyen az ifjuság hazafisága eme megnyilatkozásának.

A „Hymnus” elénekeltése után, melyet Fekete István tanár nagy sikerrel tanított be, Hankó Pál szavalt a „Talpra magyar”-t, hévvel lelkesen.

Nyáics Béla meglepő folyékony előadással tartalmas megnyitót tartott.

Westhoff Károly igen ügyesen szavalt Kubán Endre „Márczius idusát”-t. Ugy a szaváló, a ki a költemény minden szépségét érvényre emelte, valamint szerző több taposakat aratott.

Lehotzky Gyula Csatorázások Selmezcen és vidékén 1849-ben felolvasása, melyet lapunk mai tárczánk rovataiban közlünk méltó figyelemben részesült.

Szgyi József „Honf. fohászát”-t Kaszner Gyula szavaltatá (Ábrányi E. „Márczius 15”) Pauks Béla előadását („Anguszsi napok, irta Nyáics Béla) Krausz Vilmos szavaltatá (Kozma Andor „Szabadság napja”) egyenkint és lelkesen tapsolta meg a közönség, mely az ünnepélyt befejező Rákóczy indulónak (a zenekar és énekkar együttes előadása) elhangzása után ünnepi hangulatban oszlott szét.

Az egész ünnep tartama alatt emelkedett hangulatban volt a szép szamu közönség, mely nemcsak lelkesedett, de lelkesített s buzdított is, buzdítva a lelkes ifjuságot s elismeréssel adozva ki-kitörő lelkesedésével az ifjuságot vezető tanári karnak is.

Az a taps, az az utjáztás, mely a dalok után felhangzott Fekete István tanárunknak, a kitűnő karmesternek is szólt.

Különlélek.

— Szathmáry Béla pénzügyminisleri osztálytanácsos és ez. minisleri tanácsost Ó Felsője valóságos minisleri tanácsosa nevezte ki egyelőre szafieletti

kok persze mindjárt körülölgák s a kaplár így szól: „Her mit dem Säbel!” A huszár aútáva vezélyes helyzetét, eselhez folyamodik. Erősen sarkant'yúzza lovát, mire ez horkol s közben kezd forogni, maga pedig úgy tesz, mint ha sehoggy sem birna lovával. A Selmezc felé vívó alsó után álló három osztrák ekkor megritelve hátrál s így rest enged neki a szűk közön. A lovat megfordítani s a két legközelebbi osztrákot levágni, pillanattal műve s a huszár már messze nyargal, midőn az osztrákok felocsúdnak ijedségökből! A löbbi osztrák persze utána, de ő ezeroszi a ló kantarát s kirántva öve mellől két pisztolyt, rohanás közben is szakadatlannal hátrafelé tüzel s addig tartja távol magától az osztrákokat, míg nem szerencsésen elér a táborba.

Ugyanazon a napon, midőn Szélakna mellett jávában bömböltek az ágyúk és legdühösebben folyt a harc, azután január 21-én a jabolonai szoroson Magyarországba tört osztrák seregnek 12. zászlóalja egy század utászszal, Kollerik vezérlete alatt Hodrusbányára érkezett. De csakhamar híre jött, hogy a Garam völgyében vonuló honvédek egy része Pusztelnik azezdéle alatt, kit maga Görgei kísér, közeledik. Az osztrákok tehát tüstént odahagyták Hodrust s még az nap a Hella nevezetű erdőszégen, mely a hodrusbányai tavak keretét képezi, elszeltek, megszallva a völgyeket és gerinceket s a Guyon honvédei által az elebbi napokban emelt fatörzszokat. Így várták Pusztelniket ki Görgei kísérelében 22-én a 12. és 23. zászlóaljjal s 6 ágyúval meg is érkezett Hodrusra s onnan Selmezc felé tartott, segítendő az előző napon Szélaknánál visszanyomott honvédek. Gyanatlanul haladt a sereg a hodrusbányai után, egyszerre, midőn az előltek ismeretlen torlászok elé értek, melyeket Guyon Görgei tudta nélkül emeltetett volt, isszonyu golyózápor fogadta őket a hegyekről, völgyekből és torlászok mögül. Maga Pusztelnik, ki, egy az erdő felé fordított ágyút akar elsűtni mellén megsebesítve ősszerogy, az erre oda siető Görgeinek kalapját is egy golyó furja keresztül s Kempenl őrnagynak s egy huszárnak már csak nagy nehezen sikerült őt a halálos veszedelem-

minőségben. E kinevezés városunk közönségét is érdeklí, miután az olyan egyént ért, a kinek hivatalos működése bányszatunkra is kiterjed; miert is polgármesterünk nem késelt a közönség nevében távirati üdvözletben kifejezést adni tiszteletének s e kinevezés fölötti örömeinek.

— Egy kedves távirat érkezett Sztinyai polgármesterünk címzere azon üdvözöl táviratra válaszul, melyet főispánunk ó méltóságának itt tartózkodása alkalmával polgármesterünk s vendégei a főispánné ó méltóságához szűletése napján küldöttek. E sorok a köszönetek: „Budapest. Melyen meghatva monddk köszönetet egy Nagyságod mint tisztelet vendégeinek a gyengéd figyelemért, melylyel szűletésnapom alkalmából rólam megemlékeztek, a szives jókivanatokat őszinte szívöl viszonozom. Horváth Bélané.”

— A József-nap ez idén szokatlan ünneppéggel folyt le városunkban, mely ünneppéggé központját a várososház képezte hol egymást érték a küldetésök, melyek őszinte tiszteletüket a gaszokodásukat nyilvánítsák polgármesterünknek. Legelső volt a Népbank küldöttsége, majd a Polgári dalárda következett Altman Imre egyleti alelnök vezetése mellett; ezt követte a Polgári társasakör Greguss Antal alelnök vezetése mellett. Az üdvözletekre polgármesterünk külön-külön igen sziveslyesen válaszolt, köszönetének adva kifejezést. Majd a mintegy 40 tagból álló tisztikar a városi tanítókkal együtt jelent meg a tanácssteremben, a hol Krausz Kálmán rendőrőfkapitány a tisztelet és igaz barátság hangján hévvel mondott beszédet hasonlóan meleg és az igazi öröm őszinte nyilvánításával mondott köszönetet a megtiszteltetésért polgármesterünk. Az ünnepi jelenet megható volt, mely meghatótságot részben az elhangzott beszédek keltették a tisztelegőkben, részben pedig az az őszinte vonalom, melyet a tisztikar minden egyes tagja a megtiszteltel iránt érez. A tisztelegők sorát az Erzsébet utcabéli övadások ünnepe rekesztette be, a kik kedves alkalmi dalok s versikkkel lepték meg polgármesterünket. A kisdédek körében polgármesterünk egy óránt át időzött, miközben Jahn Vilma övönő valóságos vizsgát tétellet kis növendékeivel, elismerésre méltó eredménnyel. A kicsinyek soká fogják emlegetni a szives szót és édes ajándékot, melyben ezuttal részesültek. Mondanunk sem kell, hogy polgármesterünkhez közel s távolból egész halmoz üdvözöl levél s távirat érkezelt nevenapja alkalmával a legjobb kívánatok tartalmazva, melyekhez mi is a legkészségesebben esatoljuk a mienkét: — Isten éltesse soká! A városaházán kívül egyebütt is összehozott a tisztelet egy tiszteleg csoportot: a százados kamaraház előtt, de annak lakója Hüll minisleri tanácsos ezuttal távol volt Selmezbányáról s így a tiszteleg elmaradt.

ből kimenteni, de ő hidegvérrel mondja: „Mért nem egy hüvelykkel alább!” A zavar általános a honvédek között, nagy részök már holtan borítja a csatatér, míg a megmaradt rész kénytelen s ágyút hátra haggyva visszavonulni Hodrusra felé. A halálosan megsebesített Pusztelnik is már csak az éj sötétjében, isszonyu kínok és fáradozások között képesek elvinni Hodrusra, a hol irtalmas bánys-z házában menedékre találnak. Másnap reggel azután szalma közé rejtve szekeren vitették el Ujbányára, hol az ottani fogadós pénzéjében rejtették el. Itt halt meg azután s Ujbányán is van el temetve a hős, kit az egész sereg gyszólt, Görgei pedig legjobb tanácsadóját vesztelte benne; a néhány megmaradt honvédek pedig sikerült, bánysz áruhában a szent-benedeki várszerű klastromba menekülni! — Következő nap, 23-án a hodrusi tanító, Kopasz József egy Zurján nevű emberrel kiment a csatatérre, összeszedték a holtakat, közös sirt ástak nekik az út alatt, melybe cesendes ima és ének mellett fektették örök nyugalomra a szabadságnak hazájukért hősi halált szenvedett bajnokait!

... Elhalt már az ágyu villámfénye, nem hangoztatja vissza már a Tanád annak bömbölő szózatát, a löporfist rég eloszlott, a hős vért felitta már a bánysz kihordott salakja!

A vihar elmult, a lég kitisztult, a nap mintegy örömtöl sugárzik az ezer éves haza felett s a felszabadult odók örökké halásan rebegik „Győztek ti hősök!”

És, ha sirotok felett állva eszükbe jut hazájuk multja, szivesen emlékeznek vissza 1848/49-re, s lelkesülve törlik a bánát könyvet szemétkből, mert ott éltek emlékekben ti, kik kiványatok számunkra a szabadságot, kik rendíthetetlenül törtetek előre:

„Pirosöl arczczal és piros zászlókkal

És a zászlókon eme szent jelszóval:

Világszabadság!”

— **A polg. dal-és zenekör** f. é. márcz. 25-én este 6 órakor a Sembery-teremben rendezte évi közgyűlést tart. melyt 7½ órától kezdve dallal-zenével egybekötötté vált estély követ.

— **Nemes szándék.** Dr. Kovács Sebestény Endre Hontmegye főorvosa a milleniumi ünnep alkalmából egy nemes, emberbarátító tervre hívta fel Hontmegye közönségét. Ugyanis az ipolságyi 26 ágyra berendezett kórházat 40 ágyra akarja megnagyobbítani és azt is akarna, hogy az eddigi apólok helyét a betegeket ápák, csak ápolják. A kórház nagybirtásához van a kórháznak 2000 frt. megtakarított pénz; ezenkívül egy nemes adakozó 2000 frtot, egy másik pedig 5000 frtot adományozott, oly kikötéssel, hogy az év folyamán 15000 forintra szaporítsák fel. Tehát a hiányzó 8000 frtot Kovács dr. gyűjtő ivenak akarja összehozni, és kéri a jószívű közönséget, hogy minél nagyobb számmal adakozzon, hogy a nemes cselekedet sikerülhesen.

— **Hontmegye a milleniumon.** Hontmegye a milleniumi banderium szerelvényei és egy zászló beszerzése czéljából egy 3 tagu bizottságot küldött ki. A bizottság tagjai: Ivánka László, Sáltha Béla és Tótvics Kálmán f. hó 11-én ebbsli tisztükben eljártak és úgy a zászlót, mint a banderium szerelvényeit a jégsebben és a legizélesebben szerezték be. A lovas banderium 10 tagból fog állani, de hogy kik lesznek tagjai, az még nemes megállapítva.

— **Családi jelenet.** A családi jeleneteket nem szoktuk nyilvánosságra hozni. bár hűsz éven hírlapírói pályánk folyama alatt száz meg száz esetet közöltünk a harag, a bosszú; de azt, a melynek Fodor József állatorvosunk barátai voltak a tanu, szívesen közöljük. Őt, a kinek nincsenek gyermekei, egyszerre egy csoport gyermekek látuk körülveve, közli velünk egy szemtanu, a kik először gyermekek ragaszkodással fűződöltek nevenapján, majd pedig düs szatnálán egészen otthonian érezték magukat. Ezek a gyermekek árvák, az ő gyómalójai, kikről atyáig gondoskodik mint külön gyám. — Elismerést is ilyen gyámok!

— **Márczius 20-ika a lyceumban.** Két év mult el már azota, hogy diesó hazánkfa, mindnyájunk éves atyja, Kosuth Lajos a sirba szállott. Két év! És azt mégsem felejtettük el őt! Hakka úgy fáj, mint akkor fáj, gyászunk most is oly mély, mint akkor volt! A lyceum „Petőfi” önképzőköre a haláleset évfordulóján egyszerű, zártkörű ünnepélyt tartott Jankó János lyceumi tanár elnöklete alatt. Az ifjúság először is a „Tavas elmúlt” kezdetű gyönyörű hazafias dall énekelt el. Azután két szavalt következett. Wattay József VIII. o. t. Illés Bálint „Kossuth emléke”, Kubán Endre VII. o. t. pedig Abrányi Emlinek „Kossuth haza jött!” című költeményét adta elő. Mindkét szavalt elégsé sikerült. Nyacsik Béla VIII. o. t. Kosuthról olvasott fel. Kiválóan festi Kossuth hazaszeretét, önzetlenségét, fáradozásait. A jellemet elégsé kidomborítja. Ezzel az ünnepély véget ért. Rövid volt a program az igaz, de a lelkesedés az ifjúság keblében, oh, az elég volt és e lelkesedés szent lángja nem is fog kialudni soha, soha, soha! Ilay Gerzon.

— **Márczius 15. Báltban.** Ez évben Báltban is megnünnepelték a szabadság napjait, Márczius 15-ikét. A mozgalom élén dr. Podhorszky László főszolgabíró állott és az ünnepben nemcsak az intelligens lakosság, hanem még a tót ajku földművelő néy is részt vett. — Este a nagyvendéglobben felolvasással egybekötött bankett volt.

— **Hány árvánk van?** A gyómalokt és gondnoklakt létszáma a f. évi február hó végén a következő volt: Január haváról visszararadt 1427 egyén, február havában gyámság alá került: 80 egyén, február havában gyámság alól felszabadult 3 egyén, így maradt február végén 1454 gyómal.

— **Az iskolai tandjementességi jogot a m. k. vallás és közoktatásügyi ministerium a kir. tanfelügyelői kórtárgítása okaköla kir. tanfelügyelőkre ruházta s egyúttal elrendelte, hogy az iskolai czelokra adományozóknak az elismerés s a köszönetet a kir. tanfelügyelő nyilvanítsák s csakis a nagyobb adományokra vonatkozólag tartotta fenn a m. kir. ministerium, hogy a kir. tanfelügyelő jelentése alapján a központ intézkedjék.**

— **A tan-és óvókötelesek összeírása körül** eddig követett eljárást a vallás és közoktatásügyi ministerium módosítani szándékozván, elrendelte, hogy a fogantatás által álló összeírás további intézkedésig felfüggesztessék.

— **Népoktatás monografiája.** A m. k. vallás és közoktatásügyi ministerium f. é. febr. 17-én kell, 1895. évi 3332. en. sz. körrendeletében azon óhajának adott kifejezést, hogy Magyarország ezredéves multjára és az ezredéves ünnepelre való tekintettel, de meg a jövő kulturális fejlődése szempontjából rendszeres kultúrörténelmi adaggyűjtés végett is minden törvényhatóság a népoktatás monografiáját írassa meg. E czél érdekében a ministerium felhívta a közgy. bizottságokat, hogy ez ügyről, illetőleg vármegyei népoktatási tőztemti bizottság megalakításának lehetőségéről mielőbb véleményesen nyilatkozzék.

— **Elhaltak.** 60. Treiter Erzsébet 40 éves r. o. Peritonitis 61. öz. Longauer Anna 74 éves r. cath. végelgyengülés 62. Cserni László 4 éves evang. agy-hártyagyök, 63. Korinek Juliana 69 éves r. cath. tüdőlob 94. Matus Katalin 16 honapos r. c. tüdőlob 95. Viltig Frigyes 91. éves evang. végelgyengülés.

— **Érdekes műsor.** Régi irataink között egy érdekes műsört találtunk, melyet egész terjedelmében alább közölünk: Az alföldi szükföldök javára f. é. február 21-én Marschalko-fele teremben a selmecei kir. kath. gymnasium ifjúsága Szavallati és zenészi akadémiát tartand Musorozat: 1. ének: „Honfi dal.” 2. Szavallatok magyar és német nyelven 3. Ének: „Ez a világ a milyen nagy” és Ereszkedik le a felhő! 4. „Bogoris” történelmi dráma 3 felvonásban. Irtá Schambek 5. Záródéjel „Hymus” Költeisétől. Belépti díj: számozott hely 50 kr. földszint 30 kr. karzat 20 kr. Jegyek előre váltathatók t. cz. Gaitner és Tibély uraknál és az előadás estéján a pénztárnál Kezdeté 6 órakor. Selmecei. 1864. Nyomatott Lorber Ferencznel.

Nyilttér.

Henneberg-selyem — csakis akkor valódi, ha közvetlen garamból rendelik — fekete, fehér és színesek 35 kraj 14 ir 16 kraj méterként — sima, csukos, kocsizott, mintazottak damasztott s. a. t. (mint egy 240 különböző minőség és 2000 mintazat) s. a. t. postabér és vammenesen a házhoz szállítva és mintákat postafordultalva küld: **Henneberg G. (es. k. udvari szállító) selyemgyári Zürichben.** Svájczba címzett levelekre 10 kraj, és levelező lapokra 5 kraj bérleg ragasztandó Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek. 1

Hirdetések.

57. sz.

1896

Árverési hirdetmény.

A selmecebányai kir. Járásbíroság mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a végrehajtási árverés, az 1881. 60 t. cz. 144 § értelmében fekvő kiskoru Langfeld Erzsébet, kiskoru Langfeld Emilia és kiskoru Langfeld Anna tulajdonául bejegyzett selmecebányai 240 sz. tükjében + 415 b hr. sz. 198/II. népsorsz. a polgárház és kertre vöröskút alatt a kir. állam kincstárnak 84 ft 88½ kr adóhátralék 1894 évi márczius 15-ik napjától járó 6 % kamata, 9 ft 80 kr per, az uttal 4 ft 65 bts kiban megállapított ár, kérti, valamint a még felmerülő költségelvi kötelezést végett ezennel adószertit 375 frtban megállapított kikiáltási árban lejjebb írt árverési feltételek értelmében a B. 4 sz bejegyzett, a 415 b hr. sz. ingatlannal létező s 15 1/2 ötet levő ut és teljarsi lépesore, az 1765 sz. telekjében lévő 24 népsorsz. ház és beltelekkel közös használati jogából álló telekvi szolgálatnak fenntartása mellett elrendeltetik.

Az árverés megtartására határidőül 1896. évi mártius hó 27-ik napja d. e. 9 órája a selmecebányai kir. Járásbíroságnál tűzetik ki.

Ezen árverési hirdetmény lejjebb írt árverési feltételekkel ezen kir. Járásbíroság és a selmecebányai kir. város háza házkapuiara kifüggesztetni és közzététetni rendeltetik azzal, hogy ezek úgy ezen bíróságnál, valamint a selmecebányai városi tanacsnál a hivatalos órákban megtekinthetők.

Árverési feltételek:

melyek alatt a fentebb kifizetett napon, helyen és időben, körülírt hirdok legelőbb igérőnek — az utó ajánlatnak fenntartásával, de becsáron alól is eladatni fog.

1. Kikiáltási ár 375 frtban megállapított adószertit becsár.
2. Árverezni szándékozók tartoznak a fentebbi ingatlan 375 frt. becsáronak 10 % készpénz, vagy ovadékképes irték papirokban, vagy a bánatpénznek a selmecei kir. adóhivatal mint bírói letéti pénztárnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt a bírói kiküldött kezébe letenni.
3. Vevő köteles a vételárat 1 részletben, az árverés napjától számítva 60 nap alatt, az árverés napjától számítandó 9 % kamattal együtt, a selmecei kir. adóhivatal mint bírói letéti pénztárnál kérvény mellett lefizetni.

4. Vevő a bizonyítvány kelté napján haszonélvezetbe lép, a tnlajdon jog javára azonban, csak a vételár lefizetése után hivatalból bekezeztetik.

5. Vevő köteles a megvett épületeket fűzkar ellen biztosítani és a biztosítási bárczát az eljáró bíróságnak bemutatni, mely neki a vételár teljes lefizetése után visszaadotni fog.

6. Ha a vevő a vételárat a meghatározott időben be nem fizeti, bármely érdekel fél kérelmére, az 1881. évi LX. t. cz. 185 § értelmében vevő veszélyére és költségére új árverés fog elrendeltetni.

Selmecebányan 1896 évi január hó 19-én a kir. Járásbíroság telekkönyvi hatóságánál.

Heyder s. k. kir. Járásbíró.

Bécsből visszaérkezvén, tisztelettel ajánlom a n.é. közönség b. figyelmébe a legújabb divatu női-és gyermekkalpokat düs választékban, melyek nálam jutányos árban kaphatók.

Midlár Irma
Divalterme (Wankovits-ház.)

Nyomatott Joerges Agost özv. és Fia könyvnyomdájában Selmecebányán 1896.

Millenim! Nemzeti zászlók

varrás nélkül, tartós, színet még esőben sem hagy, tiszta gyapjúkelméből, magyar országos vagy egyesített állami címerrel ellátva (vonatkozással a nmélt. ministeriumnak 1895. évi október-hó 11-én kelt körrendeletére) két szép nagy lapokra, kapható különféle hosszúság és szélességben, rendkívül jutányos áron

Tausky J. Fianál
Pozsonyban.

Zászlóirjegyzékkel azonnal készséggel szolgálunk.

Kitünő liszt!

Van szerencsém a kereskedő uraknak és a n.é. közönségnek becses tudomására adni, hogy én a budapesti

„Gizella-gőzmalom”

képviselőt átvettém és tisztelettel kérem a kereskedő urakat, legyenek szívesek nálam próbavételt tenni, valamint a n.é. háziaszonyoknak is becses figyelmébe ajánlom a kitünő lisztet, mely egyelőre Engel Zsigmond üzletében (Alsó-utca) kapható.

Megjegyzni bátorodom, hogy ha ebből a kitünő lisztből a t. háziaszonyok egyszer próbavételt tesznek, azonnal soha sem fognak más minőségűből venni, mint ebből; mert ez a liszt a legjobb és fellénuhatatlan.

Kiváló tisztelettel

Selmecebányan 1896. márczius 21-én

Weisz Mór

a budapesti „Gizella-gőzmalom” képviselője.

1-3

Téglaeladás.

Annulított gazda-hivatal részéről ezenel tudomásul adatik, hogy a téglagyár Szent-Antalban 1896. év tavaszán szabályszerűen üzembé fog vétetni.

Megrendelések nagyobb szállítmányokra legkésőbb márczius közepéig kéretnek.

1000 drb. ára 16 frt 30 ezermélti nagyobb vételnél 15 frt 50 kr. helyben téglagyár:

Szász Coburg Orhai Fildőp
hercege színtyai unad. gazd.
hivatala.
Szent-Antal Honnt.

Kitünő padló-máz!

puha padlóra.

Linoleum padló-zománcz

3 árnyalatban

Eisenstädter testvéreknél Bécsben.

Teljesen használatra kész, csinos és a czélnék megfelelő 1 kilós dobozokban

Linoleum padló-zománcz egy óra alatt megszárad, pompás fényű, sima repedésektől ment marad.

Linoleum padló-zománcz használatra sokkal oleosabb, mint a többi padló-fénymaz.

Kapható minden nagyobb festék- és gyógyáru-üzletben.

1-1